

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Zdeňka Kühna a Ondřeje Mráky ve věci žalobce: **Bc. L. K.**, zastoupeného advokátem Mgr. Tomášem Krásným, Milíčova 8, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2019, čj. MSK 114535/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 8. 2021, čj. 59 A 17/2019-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Vozidlo, jehož provozovatelem byl žalobce, dne 25. 7. 2018 stálo na vyhrazeném parkovišti bez potřebné parkovací karty. Dále žalobce dne 4. 12. 2018 na delší dobu zaparkoval jiné své vozidlo v pěší zóně mimo místa označená jako parkoviště. Magistrát města Ostravy uznal žalobce v prvním případě vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v druhém případě jej uznal vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona; magistrát žalobci uložil pokutu. Rozhodnutí magistrátu potvrdil žalovaný krajský úřad. Žalobu, kterou poté žalobce podal, Krajský soud v Ostravě zamítl.

[2] Žalobce podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost (nyní tedy vystupuje jako *stěžovatel*). Ve vztahu k prvnímu skutku tvrdí, že za něj nemůže být postižen jako provozovatel vozidla, protože za tentýž skutek byl dříve stíhán jako řidič (stěžovatel v přestupkovém řízení nejprve uvedl, že vozidlo řídil, pak ale sdělil, že to on být nemohl). Co se týče druhého skutku, stěžovatel tvrdí, že s vozidlem v pěší zóně nestál, ale pouze jej tam před svou provozovnou občerstvení zastavil na dobu nezbytně nutnou. To mohly dosvědčit osoby, které však správní orgány ani soud nevyslechly navzdory stěžovatelu návrhu.

[3] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelovy zájmy (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11–12).

[4] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, jaké důvody by měly svědčit pro její přijatelnost. Neoznačuje právní otázku, kterou se NSS dosud nezabýval, kterou NSS či krajské soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba učinit tzv. judikaturní odklon. Stěžovatel ani netvrdí, že se krajský soud bezdůvodně odchýlil od ustálené judikatury nebo že hrubě pochybil při výkladu práva. Nic takového nezjistil ani NSS.

[6] Ve vztahu k prvnímu skutku krajský soud správně odkázal na rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40, podle něž je objektivní sekundární odpovědnost provozovatele vozidla, která se vztahuje k určité úzké skupině spolehlivě zjištělých deliktů, souladná s ústavou (viz také nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018). Na tom nic nemění skutková okolnost spočívající v tom, že provozovatelem vozidla je tatáž osoba, která byla zprvu podezřelá z přestupku coby řidič. Stíháním provozovatele nemůže být porušena zásada *ne bis in idem*, podle níž nelze trestat dvakrát za tutéž věc: provozovatel je totiž za přestupek stíhán právě proto a jen za té podmínky, že žádný řidič potrestán *nebyl*.

[7] I ve vztahu k druhému skutku krajský soud postupoval v souladu s judikaturou NSS. Konkrétně odkázal na rozsudek ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 As 134/2018-29, ve kterém se NSS zabýval výkladem § 2 písm. n) a o) zákona o silničním provozu, tedy výkladem rozdílu mezi zastavením a stáním. V bodě 13 tohoto rozsudku NSS vysvětlil, že pokud chce řidič jen zastavit, musí zastavení především trvat jen po dost krátkou dobu. Krom toho ale musí být zjevné (pokud řidič ve vozidle nebo v jeho bezprostřední blízkosti současně nezůstává), že probíhá manipulace s nákladem nebo že osoby jsou připraveny k nastoupení či vystoupení; případně musí být vozidlo označeno tak, aby bylo zřejmé, že jde jen o zastavení (výstražná světla, lístek s kontaktem na řidiče).

[8] Krajský soud vyhodnotil skutkové okolnosti, spolehlivě zjištěné díky fotodokumentaci, shodným výpovědím policistů a videozáznamu, ve shodě s právě citovaným rozsudkem NSS. Stěžovatel se zprvu bránil tvrzením, že se spolu s kolegyní po dobu zaparkování vozidla v pěší zóně pohyboval v jeho zadní části a nevěšili si policisty, který za přední stěrač zastrčil lísteček. Na videozáznamu založeném ve správním spise však u vozidla nikdo není, po celou dobu (videozáznam má 10 minut) k vozidlu nikdo nepřichází ani z něj nevystupuje, nikde kolem vozidla se nenachází žádný možný náklad, vozidlo nemá zapnutá výstražná světla. Jen sama skutečnost, že se vozidlo nacházelo před provozovnou stěžovatele, ještě nedokazuje, že zde zastavilo na dobu nezbytně nutnou.

[9] V této věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Krajský soud ani nijak nepochybil při výkladu práva, natož hrubě. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[10] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53).

pokračování

Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2023

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu